

Hồi 57**Thật Không Tưởng Nổi**

Trong khi người áo đen chộp mình bay lên, Tiểu Linh Ngư cũng buông mình đáp xuống.

Chàng vừa chạm trên nền từ đường, chưởng ảnh của người áo đen đã đến gần kề cận rồi.

Bất buộc, chàng phải vung tay nghinh đón.

Đồng thời, chàng hỏi:

- Người chính là Giang Biệt Hạc đấy ! Người cải sửa dung mạo, lừa thiên hạ chứ lừa ta sao được ?

Người áo đen quát trả:

- Người chính là Giang Biệt Hạc đấy ! Người cải sửa dung mạo, lừa thiên hạ chứ lừa ta sao được ?

Tiểu Linh Ngư lại hét:

- Người không là Giang Biệt Hạc, thế người là ai ?

Người áo đen cũng quát:

- Người không là Giang Biệt Hạc, thế người là ai ?

Tiểu Linh Ngư đảo mắt tròn vòng, rồi trừng to, mắng:

- Giang Biệt Hạc ! Lão ác tặc ! Lão hồ ly !

Giả như chàng là Giang Biệt Hạc, thì khi nào chàng tự mắng mình ? Muốn giả vờ, chàng có thiếu chi cách nói, cần gì tự mắng ? Huống chi, mắng như vậy có chắc gì người ta tin cho đâu ?

Mặc dù cho đối phương là Giang Biệt Hạc, nhất định Giang Biệt Hạc không ngại lại câu nói của chàng, lão cũng có nhiều cách khác để nói, lão là một nhân vật hữu danh, khi nào lão tự mắng ?

Chàng cất tiếng mắng như vậy, kể ra cái mưu cũng khá cao.

Ngờ đâu, người áo đen cũng như lần trước, cao giọng ngại, mắng:

- Giang Biệt Hạc ! Lão ác tặc ! Lão hồ ly !

Tiểu Linh Ngư bật cười vang:

- Dù ta không có biện pháp bắt buộc người hiện nguyên hình, song nghe người tự mắng người, ta thích thú vô cùng, bao nhiêu bực tức phát tiết hết cả rồi, ta nghe nghe người hết sức ! Cứ tự mắng đi, lão ác tặc, lão hồ ly, lão ma quái !

Người áo đen vẫn cười vang, bắt đầu nhại:

- Dù ta không...

Y lập lại, đúng câu nói của Tiểu Linh Ngư, không bỏ sót một tiếng, không sai âm thanh.

Tiểu Linh Ngư mắng bằng thích, y nhại lại với đầy đủ hứng thú.

Cả hai vừa mắng, vừa đánh, mắng hăng say, đánh cũng hăng say, những kẻ đứng bên ngoài bất giác sững sờ, hầu như cũng say mê luôn theo họ.

Xem ra cả hai mừng tượng chẳng phải là Giang Biệt Hạc, nhưng cũng có thể một trong hai là Giang Biệt Hạc.

Nhưng, một trong hai, là người nào ? Người nào khả nghi nhất ?

Người nào cũng khả nghi cả, mà người nào có vẻ là không phải. Như vậy, còn làm sao phân biệt ?

Mộ Dung San San thốt:

- Giang Biệt Hạc là tay võ công đệ nhất tại đất Giang Nam, điều đó là cái chắc rồi.

Mộ Dung Song gật đầu:

- Trong hai người, ai có võ công cao là Giang Biệt Hạc.

Tiểu Linh Ngư lúc này đã tiến bộ phi thường, cầm cự với Giang Biệt Hạc rất vững, chẳng hề nào núng.

Hơn thế, chàng lại phát huy được cái tuyệt diệu của bí học ghi chú trong các photạp lục võ công mà chàng và Giang Ngọc Lang đã nhặt được lúc ở địa cung, thuộc vùng Nga Mi Sơn.

Giả như đánh nhau lâu nữa, thì chẳng biết kết quả như thế nào, chứ hiện tại thì có thể bảo họ là kỳ phùng địch thủ tương ngộ lương tài, bên tám lạng, bên nửa cân.

Nghe chị em Mộ Dung bàn luận với nhau như vậy, Tiểu Linh Ngư muốn giả vờ kém, song lại sợ nhân dịp đó, đối phương quật ngã chàng, nên phải cố gắng chi trì.

Phần người áo đen cũng đồng tâm tưởng như chàng vậy.

Họ lại đánh nhau thêm một lúc nữa, vẫn hăng say, chẳng ai chịu kém ai, dù họ muốn kém lắm.

Có những trường hợp buồn cười như thế đó, đánh nhau, quyết hạ nhau cho kỳ được, nhưng lại muốn kém.

Bởi, ở đây kém là thắng cuộc, đúng ra, thắng lý mới phải hơn.

Gió chướng rít vù vù, đồ vật lơ lửng chông, cái nào vỡ được cứ vỡ, kêu soảng soảng, cái nào không vỡ thì ngã, cứ ngã, cứ lăn, bất cứ vật gì ở trong phạm vi chướng phong của cả hai là nhất định phải bốc khỏi vị trí cũ.

Họ đánh mãi, đánh hăng quá, đến đổi những người ở bên ngoài cũng lo sợ thay cho họ, tuy nhiên chẳng ai biết phải làm sao can thiệp ngăn chặn.

Hai đấu thủ vừa đấu tay, mà cũng vừa đấu trí, tay vung như chớp, trí nghĩ như điên.

Họ nghĩ cách đánh bại đối phương đã đành, mà họ cũng nghĩ đến cái việc bảo mật lai lịch, bởi Tiểu Linh Ngư cũng như người áo đen, chẳng muốn cho họ Mộ Dung biết rõ họ là ai.

Cho nên, vô hình trung, họ đồng ý ở một điểm, là cốt dịch cục chiến từ trong đường ra ngoài, từ chỗ gần đến chỗ xa.

Thực sự mà nói, cả hai miễn cưỡng mà khai diễn cuộc chiến này, hễ đánh là phải đánh trí mạng, chứ chẳng ai muốn đánh nhau mà chi.

Họ muốn kết thúc cuộc chiến gấp lắm chứ !

Đột nhiên, cả hai nhún chân, một nhảy qua Đông, một vọt về Tây.

Người áo đen cao giọng quát:

- Giang Biệt Hạc ! Ta không dư công tranh hơn thua với người. Hôm nay, ta bằng lòng buông tha cho người đó.

Tiểu Linh Ngư cũng quát:

- Giang Biệt Hạc ! Phóng sanh người lần này thôi nhé, lần sau nên cố tránh gặp mặt ta !

Thân pháp của họ rất nhanh, bọn Mộ Dung có đuổi theo, song khó mà đuổi kịp khi mỗi người chạy một ngã, vả lại các nàng cũng chẳng biết phải đuổi quyết một người nào.

Nhưng, cũng vừa lúc đó, một người từ trong tàng cây xuất hiện, chặn đầu Tiểu Linh Ngư.

Người đó đưa tay chỉ vào mặt Tiểu Linh Ngư, bật cười quái dị:

- Hấn đó ! Hấn là Giang Biệt Hạc đó !

Tiểu Linh Ngư kinh hãi, hét lớn:

- Người điên rồi phải không ?

Người đó, chính là Bạch Khai Tâm.

Bạch Khai Tâm bật cười khanh khách:

- Ai điên ? Chính Giang Biệt Hạc mới là kẻ điên !

Tiểu Linh Ngư nổi giận:

- Người không muốn cả thuốc giải độc ?

Bạch Khai Tâm cười hì hì:

- Người hại ta, chẳng lẽ ta không hại người ? Ai cứu người, mà người còn hòng cứu ta ? Trong hai ta, ai phải cứu ai ?

Bỗng, y nhún chân, tung mình vào bóng tối, đi luôn.

Lúc đó, chị em Mộ Dung đã đến nơi. Mấy thanh kiếm cũng chớp lên, Tiểu Linh Ngư bị bao vây vào giữa.

Mộ Dung Song căm hận:

- Giang Biệt Hạc ! Nếu ta để người chạy thoát, nhất định ta không nhận mình là người trong họ Mộ Dung nữa !

Tiểu Linh Ngư nhảy chơi chơi:

- Ai là Giang Biệt Hạc ? Quái chưa ! Đã buông tha Giang Biệt Hạc chạy đi rồi, lại với người khác mà gán cho là Giang Biệt Hạc.

Mộ Dung San San cười lạnh:

- Nếu người không là Giang Biệt Hạc, tại sao người thoát chạy ?

Tiểu Linh Ngư sững sờ, câu nói đó đúng lý quá, chàng không làm sao đáp cho trôi.

Mộ Dung Song hét:

- Phải ! Nếu không là Giang Biệt Hạc, sao người toan chuồn đi ? Đáng lẽ người phải để cho bọn ta kiểm tra bộ mặt của người chứ ?

Đã bị lừa một lần, khi nào nàng lại chịu để bị lừa lần thứ hai, miệng nói, chân bước, tay động liền.

Thanh kiếm trong tay nàng chớp lên, mũi kiếm, bay qua vô cùng hiểm độc.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Ta là một nam nhân, khi nào lại để cho bọn nữ nhân các người xem mặt ? Đừng mong sờ mó đến gương mặt ta được ! Các người biết không, người xưa có nói, mặt nam nhân trát vàng, tay nữ nhân vấy bẩn, bàn tay dơ bẩn sờ mò thế nào được một gương mặt quý báu ?

Lúc khẩn cấp, chàng có cái thói quen nói loạn lên, nói vu vơ, hoang đường, nói như vậy không ngoài cái ý khích nộ đối phương, phàm con người phần nộ thì khó mà giữ cái tâm chuyên nhất, do đó có ít nhiều hờ hênh, và một cái hờ hênh nhỏ cũng sẽ là một cơ hội tốt cho chàng thoát thân.

Quả nhiên, Mộ Dung nổi giận:

- Câm ngay, chính cái mặt của ngươi mới trát phấn, tay ta mò vào đó thì có đem mà chặt đứt chứ rửa suốt đời cũng không hết thôi !

Tiểu Tiên Nữ tiếp luôn:

- Nếu ngươi rơi vào tay bản cô nương, thì cầm chắc là bản cô nương sẽ đem ngươi mà ngâm trong hầm phấn !

Tiểu Linh Ngư xì một tiếng:

- Lọt xuống hầm phấn kể ra cũng còn dễ chịu hơn là bị nữ nhân mó tay vào mặt !

Bây giờ, mọi người mới hiểu Tiểu Linh Ngư cốt ý khích nộ, nên chẳng ai lưu tâm đến những gì chàng nói nữa.

Chỉ có Cố Nhân Ngọc quả thật thà, nên buông miệng hỏi:

- Ta là nam nhân, ta có thể mó tay vào mặt ngươi để làm cái việc kiểm tra chứ ?

Tiểu Linh Ngư cười mỉa:

- Ngươi là nam nhân sao ? Ta cứ tưởng ngươi là chị hay em gái của các người kia !

Chàng bật cười to.

Càng với tiếng cười của chàng, một tiếng soạt vang theo nơi ngực, một mảnh áo rách toạt.

Nếu hiện tại, võ công của chàng không tịnh tiến quan trọng, thì có thể là ngực bị đâm thủng và từ lỗ thủng đó, kiếm rọc xuống, bụng chàng cũng tét luôn mà lòi gan, lòi ruột.

Dù vậy, chàng không hề biến cải sắc diện, cứ cười, cứ nói huyên thiên, chàng thừa hiểu nếu đêm nay không chọc phá được đối phương điên cuồng lên thì không khi nào có hy vọng thoát thân.

Lúc đó, Tần Kiếm và Nam Cung Liễu đứng bên ngoài không tham gia cuộc bao vây.

Cả hai làm như là những vị tướng soái, lướt trận, phê bình chiêu thức của từng người.

Chàng liền gọi tức cả hai:

- Thiên hạ nói những con rể nhà họ Mộ Dung toàn là những tay đáng ái mộ, thiên hạ nói, các người có diễm phúc nhất trên đời này. Song, theo ta nghĩ thì các người sẽ có phúc nhiều hơn nếu cưới được một bà vợ mặt rỗ chằng rỗ chịt, chân bước cà thọt.

Mộ Dung Song đã nhất định là không lắng tai nghe chàng nói gì, lúc đó cũng phải bật cười lạnh, hỏi:

- Không lẽ chị em ta chẳng bằng ai ?

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Các cô nương nhà Mộ Dung đành rằng sáng chói, song chẳng phải vì vậy mà con rể nhà Mộ Dung có diễm phúc. Trái lại là khác, làm con rể họ Mộ Dung, cầm như cuộc đời bị đầu độc nặng ! Các người lấy làm lạ, phải không ? Thì, gương trước mặt đó, vợ thì hò hét, gào thét, như bị hổ chiếm rừng, mà chồng thì im thin thít, như nai tơ run rẩy trước móng vuốt của hổ cái ! Vợ thì vung vít, chân loi nhoi, múa nhẩy như dấm phải đồng than hồng, còn chồng thì đứng đờ mà nhìn, chẳng dám nhúc nhích, chẳng dám hé môi, nếu không phải là tuồng sợ vợ thì là gì nữa ? Mà trên thế gian này, có kẻ nào sợ vợ mà hưởng diễm phúc đâu ? Ta thấy, sống như một bóng mờ, bên cạnh quần thoa, thì thà chết đi còn sướng hơn !

Câu nói chưa buông dứt, vai chàng hứng một nhát kiếm, câu nói buông tròn rồi, chàng lại hứng thêm một nhát nữa.

Thương thế không nặng, nhưng máu chảy nhiều.

Tần Kiếm cười nhẹ:

- Tần ta không có ý muốn khinh miệt người, trái lại người cứ bức bách mãi, thì ta còn nói gì được nữa ?

Không nói được, nghĩa là không còn bàng quang nữa, dĩ nhiên y phải vào cuộc.

Khi câu nói ngán ngủi buông xong, ba nhát kiếm cũng tròn đà.

Thế kiếm trầm trầm, oai lực thâm hậu, thế kiếm không dành phần chủ động cuộc chiến, mà chỉ hỗ trợ những khuyết kém của các nàng, thành thử tuy không trực tiếp tấn công mà hiệu dụng không thể lường được.

Bởi, kiếm pháp của các cô nương họ Mộ Dung đã lợi hại lắm rồi, bây giờ có người bổ khuyết, tự nhiên phải lợi hại hơn gấp mấy lần.

Tiểu Linh Ngư giở thủ đoạn khích loạn đối phương, người ta không loạn thì chàng phải khổ, địch thế tăng cường.

Trước, chàng đối phó khó khăn, giờ thì đối phương có thêm viện thủ, chàng lại càng khó khăn, chật vật cực độ.

Bên trong, chàng thâm kêu khổ, bên ngoài, chàng cứ thực hiện thủ đoạn khích người.

Chàng bật cười lớn:

- Tần Kiếm đã vào cuộc rồi, còn Nam Cung Liễu, sao người không vào luôn ? Hay là võ công của người chẳng ra gì ? Nếu đúng vậy thì ta cũng chẳng trách người, tại sao nam nhi nấp bóng quần hồng, cội tùng nhờ dây cát đằng chờ che mưa nắng.

Quả nhiên, Nam Cung Liễu biến sắc mặt.

Bỗng y trầm giọng thốt:

- Phúc kiết ... Phủ xá ... Thị Phong ... Độc Trung ... Hoàn Khiêu ...

Ba mũi kiếm đâm vào các bộ vị do y vừa nêu lên, một tiếng soạt tiếp theo, huyết Hoàn Khiêu của Tiểu Linh Ngư chạm kiếm, máu rỉ từ vết thương, chảy từng giọt, từng giọt.

Nam Cung Liễu là con người bạt nhược, thể chất không kiên cường lắm, nên chẳng thể cùng người giao thủ, song y xuất thân từ một danh gia, trên giang hồ chẳng ai không biết trong họ Nam Cung, dù là một đồng tử lên năm, lên sáu cũng thuộc vanh vách lịch sử vũ lâm qua trăm ngàn thế hệ.

Kiến thức của họ Nam Cung sâu rộng hơn bất cứ một nhân vật nào trên giang hồ.

Hà hướng, đến đời y, y là con một trong gia đình, thì kiến thức của cả một giòng họ đều tập tung nơi y, tự nhiên nhân lực của y phải tinh vi cực độ.

Với kiến thức đó, nhân lực đó, y đứng bên ngoài lướt trận, rồi chỉ điểm, làm sao Tiểu Linh Ngư không khổ ?

Nam Cung Liễu cứ tìm những sơ hở của Tiểu Linh Ngư mà nêu lên, cái hay của y là ở chỗ y nêu lên trước khi Tiểu Linh Ngư bày sơ hở đó, và khi sơ hở lộ liễu rồi, bọn Mộ Dung Song kịp thời phóng kiếm sang.

Như vậy, kiếm trúng đích là cái chắc.

Chọc cho người ta loạn, người ta không loạn, đến lượt Tiểu Linh Ngư loạn lên.

Và, chàng loạn là cái khổ phải đến gấp.

Nam Cung Liễu tiếp:

- Linh môn... Trung phủ... Âm thị... Lương khu... Thừa phủ !

Ba tiếng rẹt vung lên cùng một lúc, một mũi kiếm chạm trúng huyết Thừa phủ của Tiểu Linh Ngư.

Chàng thâm nghĩ:

- Ta nghe người nêu lên, chẳng lẽ ta không đề phòng được sao ?

Thế mà khi người ta nêu lên rồi, chàng muốn né tránh vẫn không né tránh kịp.

Người trong cuộc bao giờ cũng không sáng suốt bằng kẻ bàng quan, như trong một cuộc cờ, đấu thủ tới nước hơn kẻ ngồi xem, do đó mà khách chơi cờ không thiên người mách thế.

Nhưng ở đây, Tiểu Linh Ngư làm sao ngăn cấm Nam Cung Liễu mách nước được ?

Bởi chàng đã thích y vào cuộc kia mà !

Nam Cung Liễu lại tiếp:

- U môn... Thông cốc... Phủ xá ... Quy lai ... Dững tuyên...

Dững tuyên huyệt nằm dưới bàn chân, nghe Nam Cung Liễu nêu lên, Tiểu Linh Ngư không khỏi lấy làm lạ, thầm nghĩ:

- Làm sao các liễu đầu đâm bàn chân của ta được ? Chẳng lẽ các nàng độn thổ, từ dưới đất đâm lên ?

Thanh kiếm của Mộ Dung Cửu San San bay qua nhắm vào hai huyệt Phủ xá và Quy lai.

Chàng có thể lùi, hoặc tạt qua một bên né tránh, nhưng kiếm đã ngăn chặn mất rồi.

Trong cơn nguy cấp, chàng cử chân tung một ngọn cước vào tay cầm kiếm của Mộ Dung San San.

Mộ Dung San San rút tay về, nhưng kiếm của Mộ Dung Song bay tới.

Một tiếng soạt khẽ vang lên, mũi kiếm của nàng chạm trúng huyệt Dững tuyên của Tiểu Linh Ngư.

Nhờ chiếc giày ngăn chặn bớt thế kiếm, vết thương không nặng lắm, tuy nhiên Tiểu Linh Ngư tháo mồ hôi hạt.

Nam Cung Liễu tiếp nói:

- Thần đường ... Tâm du ... Ủy trung ... Âm cốc ... Khuyết tuyên !

Lần này, Tiểu Linh Ngư hết sức chú ý đề phòng huyệt Khuyết Tuyên cực kỳ kín đáo.

Ngờ đâu, một nhát kiếm thích đúng vào một huyệt đạo, huyệt Hội Dương ở phía sau lưng chàng ?

Khi mũi kiếm chạm vào huyệt đó, thì Nam Cung Liễu cũng buộc miệng thốt, đồng thời không sớm một giây, chạm một giây:

- Hội Dương !

Chẳng những y biết được bên này xuất thủ công vào bộ phận nào ngay trước khi xuất thủ, mà y còn biết bên kia sẽ phòng ngự như thế nào.

Một kẻ có kiến thức như Nam Cung Liễu, nếu tự xuất thủ thì làm sao đối phương chống ngăn nổi ?

Tiểu Linh Ngư hét:

- Người đã biết liễu đầu đâm kiếm vào huyết đó, sao người không nói trước cho ta hiểu ?

Nam Cung Liễu điềm nhiên:

- Đành rằng tại hạ biết trước, song lúc đó tại hạ bận tìm hiểu các hạ là ai, cho nên chậm nén lên một chút.

Vừa lúc đó, bỗng có tiếng Mộ Dung Cửu kêu thảm:

- Cứu mạng ! Cứu mạng ! Giang Biệt Hạc ! Người là một lão ác tặc ... Tam thơ ơi ! Nhị thơ ơi ! Cứu mạng !

Tiếng kêu từ xa xa vọng lại.

Mộ Dung Cửu San San kinh hãi hét lớn:

- Nguy rồi ! Chúng ta ham đánh nhau thành bỏ quên Cửu muội trong từ đường.

Mộ Dung Song dậm chân:

- Tại sao Cửu muội không theo chúng ta đến đây ?

Tiểu Tiên Nữ kêu lên:

- Thế là chúng ta lầm rồi ! Gã này chẳng phải là Giang Biệt Hạc ! Giang Biệt Hạc thực sự hiện đang hoành hành Cửu muội !

Cố Nhân Ngọc phụ họa:

- Đúng vậy ! Chúng ta đã buông tha Giang Biệt Hạc thực sự ! Người này không phải là Giang Biệt Hạc.

Rồi cả bọn bỏ cuộc, phóng chân chạy về hướng phát xuất tiếng kêu cứu của Mộ Dung Cửu.

Nam Cung Liễu đi sau cùng, trước khi đi, hấn vòng tay chào Tiểu Linh Ngư:

- Xin tạm biệt các hạ. Hấn các hạ cũng sẵn sàng bỏ qua cho việc nhầm lẫn này !

Tiểu Linh Ngư cười khở:

- Nếu có những người sợ vợ trong thế gian này, thì người là người số một đó ! Người sợ vợ đến độ quá dễ dãi, tưởng chừng có thể lấy bất cứ nữ nhân nào làm vợ, chẳng dám phê bình tốt xấu, dữ hiền ! Người chấp nhận tất cả mọi tánh nết, mọi thói tật của vợ, chấp nhận ngay trước khi lấy nhau, trước cả lúc biết mặt ...

Nam Cung Liễu cười nhẹ:

- Sợ vợ cũng là một tánh tốt, các hạ ạ !

Rồi hấn nghiêm giọng tiếp:

- Thân pháp và thủ pháp của các hạ khá lắm đấy nhé ! Chừng như các hạ am tường những sở trường của các môn phái, các hạ tổng hợp lại thành một sở đặc riêng biệt, bất quá các hạ tập luyện chưa được tinh thuần, do đó có nhiều chiêu thức không phát huy trọn vẹn chỗ linh diệu. Tại hạ hiểu, sở dĩ võ công của các hạ còn phù bạc, chưa đi sâu vào tinh túy, là vì các hạ có quá nhiều sự vụ khiến các hạ bận tâm lo nghĩ, thành không thể chuyên nhất học hành. Nếu từ nay, các hạ cố gắng, thì ngày sau, gặp lại nhau, tại hạ dù có mách nước cho người động thủ với các hạ, như vừa rồi cũng cầm bằng vô ích !

Hấn mỉm cười, tiếp luôn:

- Tại hạ biết rõ từ lúc đầu, là các hạ chẳng phải Giang Biệt Hạc, vì Giang Biệt Hạc không xuất thủ với nhiều sơ hở như thế !

Trong khi Tiểu Linh Ngư nổi giận vì câu nói của hấn, hấn đã quay mình bước đi xa rồi.

oOo

Tiểu Linh Ngư thờ người ra đó, đưa mắt nhìn theo Nam Cung Liễu suy gẫm về những lời hấn vừa nói.

Vì nhiều sự vụ khiến bận tâm lo nghĩ, nên không chuyên nhất tập luyện võ công !

Chàng trầm nghĩ:

- Hấn nhìn rõ ruột gan của ta ! Xem ra cái gã đệ tử thế gia đó quả là một tay danh bất hư truyền ! Ta không nên khinh thường gã !

Lâu lắm, chàng mới nhích bước đi, định tìm Tồn Nhân Bất Lợi Kỷ Bạch Khai Tâm, để tính toán sự việc vừa rồi !

Sự trả đũa của Bạch Khai Tâm, làm cho chàng khá đau !

Vừa đi, chàng vừa nghĩ:

- Tại sao Bạch Khai Tâm không sợ chết ? Y bồng vào đâu mà dám đứng vững, không cần đến thuốc giải độc ?

Rồi chàng liên tưởng đến Mộ Dung Cửu, tử hởi có thật sự là nàng đã bị Giang Biệt Hạc hành hung chăng ? Tại sao nàng giở chứng, thay vì hận chàng, nàng lại trợ giúp ?

Đúng là nàng trợ giúp đúng cái lúc chàng lâm cảnh cùng quẩn, khốn đốn.

Khi người ta đi khắp sông hồ tìm nàng, nàng ẩn mặt, lúc bất ngờ nhất nàng lại xuất hiện !

Kỳ quái thật, thông minh như Tiểu Linh Ngư cũng phải lắc đầu, đầu hàng trước những biến hóa phi thường !

Càng nghi, Tiểu Linh Ngư càng mơ hồ, óc muốn loạn luôn, chàng chẳng cần suy luận viễn vông nữa, hướng chi nơi thân thể có mấy vết thương, hiện tại các vết thương hành hạ, khó chịu vô cùng.

Chàng ngồi xuống dựa một cội cây, nghỉ mệt.

Đau thì quả thật có đau, song những vết thương đó đều là ngoại thương, tét da, rách thịt, chẳng đến nỗi nào, chàng không buồn lưu ý đến lâu hơn, ngồi xuống rồi, chàng không hề đưa mắt nhìn những vết có thể nhìn được.

Nền trời lúc đó thưa sao, những vì sao tàn đêm nhợt nhạt, lu dần, lu dần.

Chim rừng có con thức sớm bắt đầu líu lo trên cành.

Sinh hoạt của ngày bắt đầu với tiếng chim sớm.

Tiểu Linh Ngư nhắm mắt lại, nhưng miệng lẩm nhẩm:

- Ta chỉ sợ mình quá lo việc bao hàm, những việc của thiên hạ, chẳng may may liên quan đến ta mà ta vẫn nhúng tay vào. Nhưng, là con người, chẳng lẽ sanh ra trên đời chỉ để tâm có mỗi một việc là ăn và uống ? Hà hướng, tuy là việc của thiên hạ, song việc lại đến trước cửa ngõ ta, khiêu khích ta, ta làm thế nào tránh né được. Tránh né là hèn !

Nói như thế là để tặc trách sự can thiệp hết sức vô lý của chàng trong mọi việc chứ thực ra chàng là con người hiếu động, bảo một người hiếu động, ngồi bất động, có khác nào bảo người đó thắt thòng lọng tự dúc đầu vào mà chết ?

Thì đừng nói đến việc đến trước cửa chàng, khiêu khích, dù phải đi tìm việc tận phương xa, để mà tạo náo nhiệt, chàng cũng làm như thường.

Kiểm thân xong, chàng nở một nụ cười.

Giữa cảnh tịch mịch, cơn gió sớm nhẹ nhàng lướt qua, gieo mát dịu, xoa nhiệt độ dư thừa qua bao nhiêu biến hoá vừa rồi, Tiểu Linh Ngư định nhắm mắt một lúc, dưỡng thần.

Nhưng bỗng có tiếng từ đâu đó gọi chàng:

- Tiểu Linh Ngư ! Giang Linh Ngư ! Người ở đâu ?

Tiểu Linh Ngư giật mình, đứng phất lên, rồi nhếch nụ cười khổ, lẩm nhẩm:

- Việc lại đến với ta nữa rồi ! Đúng là cái số phải vậy !

Chàng nghĩ:

- Kẻ nào nữa đây ? Tại sao biết ta ở chốn này mà tìm đến ? Đến tìm ta để làm gì ?

Người nào đó, tiếp:

- Tiểu Linh Ngư ơi ! Ta biết người ở tại khu rừng này ! Người bước ra đi thôi ! Ta có điều khẩn yếu, muốn nói với người ! Sao người không bước ra đây gấp ?

Đúng là âm thanh của Mộ Dung Cửu.

Tiểu Linh Ngư sáng rực mắt lên.

Chàng cười tươi, nghĩ:

- Nếu là Mộ Dung Cửu, thì hay cho ta biết mấy. Nàng đến rất đúng lúc ! Ta đang lo ngại chẳng biết nàng ở đâu mà tìm, bỗng dưng nàng dẫn xác đến !

Chàng nấp mình sau thân cây, len lén nhìn, xem có quả thật là Mộ Dung Cửu, hay nữ nhân nào khác, nháy giọng nàng.

Một người xuất hiện trong tầm mắt chàng, áo dài phết đất, tóc xõa tận gối, dẫm lên những hạt sương trắng đục như sữa cài đầu cỏ, phiêu phiêu phưởng phưởng bước tới.

Chùng như gió nhẹ đưa một bóng ma chập chờn, chùng như một nữ thần đang thân hành phần đất quản hạt.

Con người ẻo lả, thước đó chẳng là Mộ Dung Cửu thì còn ai ?

Tiểu Linh Ngư nhảy một bước dài, đến trước mặt nàng kêu lên:

- A !

Mộ Dung Cửu như giật mình, nhảy nhồm, tay ôm ngực, gất:

- Người lại dọa khiếp ta phải không ?

Tiểu Linh Ngư nhìn nàng từ đầu xuống chân, từ chân lên đầu, tán:

- Mới cách biệt người không hơn nửa ngày, gặp lại người, thấy người đẹp hơn trước nhiều ! Đẹp nhiều !

Mộ Dung Cửu cong môi:

- Mới cách biệt người không hơn nửa ngày, gặp lại người, trông người anh tuấn hơn trước ! Hơn nhiều !

Tiểu Linh Ngư đột nhiên cười lớn:

- Mộ Dung Cửu lại nói được câu đó ! Mộ Dung Cửu biết đong đưa tình tứ ! Đúng là một sự kiện kỳ quái !

Mộ Dung Cửu thản nhiên:

- Chứ nữ nhân nào chẳng biết đưa tình ? Bất quá vấn đề là xem đối tượng đó đáng cho họ làm việc đó hay không !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Người không hận ta ?

Mộ Dung Cửu cũng cười hì hì:

- Cái tâm của nữ nhân thường hay biến đổi, người chẳng hiểu đó sao.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Đúng vậy ! Nữ nhân yêu ai, không khi nào yêu lâu, thì tự nhiên dù có hận ai, cũng chẳng hận lâu !

Mộ Dung Cửu chớp mắt:

- Nếu không bị nữ nhân lừa, ít nhất cũng một lần, thì làm sao thấu đáo tâm tình nữ nhân cách sâu xa như người ! Nghe người nói, ta suy đoán là người vừa trải qua một cơn kích thích mạnh.

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Phải ! Ta vừa bị nữ nhân lừa !

Mộ Dung Cửu mỉm cười:

- Ai lừa người ? Có phải là cái... cái vị Thiết cô nương chẳng ?

Tiểu Linh Ngư nghe nói mạnh ở con tim, thốt như hét:

- Không phải !

Mộ Dung Cửu lại chớp mắt:

- Thế thì ai ?

Tiểu Linh Ngư trợn trừng:

- Mộ Dung Cửu !

Mộ Dung Cửu bật cười khanh khách:

- Ta lừa người lúc nào.

Mắt bừng sáng lên, Tiểu Linh Ngư gần từng tiếng:

- Người không phải là Mộ Dung Cửu !

Mộ Dung Cửu cười lớn:

- Ta không phải là Mộ Dung Cửu ? Vậy ta là ai ? Không lẽ người hôn mê rồi ? Không lẽ người quáng mắt rồi ? Đến độ chẳng nhận ra ta ?

Tiểu Linh Ngư đứng mày trợn mắt, nhìn đối tượng không chớp, một lúc lâu chàng nhảy lên chồm chồm, rồi nhào lộn trên mặt đất, làm cái trò khỉ múa, sau cùng, chàng đứng lại đưa tay dụi dụi mắt, đoạn bật cười vang:

- Không ngờ ! Thật không ngờ ! Ha ha ! Nhất định là vậy rồi !

Mộ Dung Cửu điềm nhiên:

- Ta là ai ? Nếu chẳng phải là Mộ Dung Cửu, thì ta phải là một người nào đó mới được chứ ? Người nói thử xem !

Tiểu Linh Ngư vọt tới đưa tay chụp đối phương, kêu lên:

- Đồ cô cô ! Đồ cô cô !

Cái nàng Mộ Dung Cửu đó trừng mắt nhìn Tiểu Linh Ngư một lúc lâu, rồi bật cười lớn:

- Tiểu quỷ đầu ! Thông minh đáo để ! Quả nhiên người nhận ra ta ! Khắp trong thiên hạ, trừ người ra, ta chỉ sợ chẳng một ai khám phá nổi !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Tôi đâu có khám phá, cô cô ! Tài ba gì mà tôi khám phá nổi ? Tôi chỉ tưởng thôi, tôi tưởng Mộ Dung Cửu chẳng phải là Mộ Dung Cửu. Đã là một Mộ Dung Cửu giả mạo, thì trên đời này, ngoài cô cô ra, còn ai giả mạo nổi ?

Đồ Kiều Kiều cười khanh khách:

- Tự nhiên rồi, chỉ có mỗi một Đồ cô cô của người giả mạo rất giống thôi !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Đó là cái chắc ! Tuy nhiên... biết là chính cô cô rồi, tôi lại không tin là cô cô đến tận nơi này ! Nằm mộng tôi cũng chẳng tưởng nổi là cô cô có thể ly khai Ác Nhân Cốc.

Đồ Kiều Kiều vụt thở dài, từ từ thốt:

- Trong thiên hạ, thiếu chi việc mà con người không tưởng nổi !

Tiểu Linh Ngư trừng mắt:

- Tôi cũng không tưởng nổi luôn là cô cô lại có thể than vãn thở dài ! Tôi điên đầu mất rồi, làm sao mà tôi tưởng nổi, cô cô ly khai Ác Nhân Cốc, cô cô biết cả sự việc của tôi, cô cô giả mạo Mộ Dung Cửu ! Càng nghĩ, tôi càng nhức óc !

Hết thở dài, Đồ Kiều Kiều lại cười:

- Người hỏi chi nhiều thế ? Chẳng khác nào một tràng pháo liên châu ! Ta làm sao đáp lời người cho kịp.

Tiểu Linh Ngư trầm giọng:

- Cô cô rời Ác Nhân Cốc bao lâu rồi !

Đồ Kiều Kiều suy tính một chút:

- Có lẽ... hơn nửa năm rồi !

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Suốt hai năm qua chẳng một người nào biết Tiểu Linh Ngư ở tại đâu, cô cô làm sao biết được chỗ ở của tôi ? Tại sao cô cô giả mạo Mộ Dung Cửu ?

Đồ Kiều Kiều thốt:

- Sau khi rời sơn cốc, tuy ta có nghe người thực hiện mấy kiệt tác, thực sự thì ta chẳng biết đích xác người hạ lạc tại địa phương nào. Ta có dọ dẫm cho biết người ở đâu, song chẳng có kết quả.

Tiểu Linh Ngư đắc ý chớp chớp mắt, cười hì hì:

- Đương nhiên là cô cô không biết nổi ! Khi Tiểu Linh Ngư ẩn tránh thì vô luận là ai trên cõi đời này cũng đừng hòng dọ dẫm nổi !

Đồ Kiều Kiều tiếp:

- Ta tìm mãi, đến mấy hôm trước đây, bỗng nhiên trông thấy người.

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Mấy hôm ?

Đồ Kiều Kiều đáp:

- Cách đây hai hôm !

Tiểu Linh Ngư trở mắt:

- Hai hôm ? Sao tôi chẳng hay biết chi hết.

Đồ Kiều Kiều mỉm cười:

- Chẳng những ta trông thấy người, ta còn nói chuyện với người nữa kìa !

Tiểu Linh Ngư gãi đầu, nhếch nụ cười khổ:

- Kỳ quái ! Ta nói chuyện với cô cô ?

Đồ Kiều Kiều bật cười khanh khách:

- Lúc ấy, người hung dữ quá, người trờng mắt, người bảo ta rút đi nơi khác, ta đâu dám trêu vào người, nên ngoan ngoãn bước đi !

Tiểu Linh Ngư ạ lên một tiếng, nháy dựng lên cười lớn:

- Tôi biết rồi ! Cô cô là... là...

Đồ Kiều Kiều cũng cười:

- Ta là cái mụ liễu đầu, điên điên, khùng khùng của anh em La Cửu.

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Bội phục ! Bội phục ! Cô cô cải dạng khéo quá, nằm mộng tôi cũng không tưởng nổi cái mụ khật khùng đó là cô cô ! Tôi phục cô cô quá chừng.

Đồ Kiều Kiều hay cái cách chớp chớp mắt của chàng, cũng như giọng nói:

- Đương nhiên là người không biết nổi ! Khi Đồ cô cô ẩn tránh, thì vô luận là ai trên cõi đời này cũng đừng hòng biết nổi !

Nếu ai không trông thấy bà ta thốt, mà chỉ nghe cái giọng thôi, cũng phải cho rằng chính Tiểu Linh Ngư thốt.

Tiểu Linh Ngư vỗ tay, cười ha hả:

- Hay quá ! Hay quá ! Cũng may mà cô cô chưa giả mạo tôi, chứ nếu có vậy thì chính tôi cũng chẳng biết Tiểu Linh Ngư nào thật, Tiểu Linh Ngư nào giả !

Bỗng, chàng ngừng người, rồi hỏi:

- Nhưng, trước hai hôm đó, cô cô không gặp tôi chứ ?

Đồ Kiều Kiều lắc đầu:

- Không ! Chỉ từ ngày đó thôi.

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Hẳn cô cô cũng chẳng biết là tôi ở tại nhà anh em La Cửu ?

Đồ Kiều Kiều lắc đầu luôn:

- Ta có phải là thần tiên đâu mà biết được ?

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Thế tại sao cô cô giả làm một liễu đầu khùng ở đó chờ đợi tôi.

Đồ Kiều Kiều lại lắc đầu:

- Ta có chờ đợi người đâu !

Tiểu Linh Ngư lấy làm kỳ:

- Không chờ đợi gặp tôi ? Vậy cô cô đến đó làm gì ?

Sát khí ngời lên trong ánh mắt của Đồ Kiều Kiều, bà gằn từng tiếng.

- Vì anh em La Cửu mà ta đến đó !

Tiểu Linh Ngư ạ lên một tiếng:

- Tôi biết rồi, cô cô có thù oán chi với họ !

Đồ Kiều Kiều lạnh lùng:

- Sự tình có lắm bí mật, người chẳng hiểu nổi đâu !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Bí mật ? Bí mật gì ?

Đồ Kiều Kiều thốt:

- Xuất cốc lần này, ta có hai mục đích, tìm người và tìm hai người khác.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Anh em La Cửu, La Tam ?

Đồ Kiều Kiều không đáp thẳng câu hỏi, cứ tiếp tục giải thích:

- Hai mươi năm trước, năm người trong số Thập Đại Ác Nhân bị bức phải vào sơn cốc ty nạn. Tình thế lúc đó vô cùng cấp bách, ai ai cũng thẳng thốt kinh hoàng, không còn đủ thời gian thu xếp mọi việc, nên đành phải bỏ lại bên ngoài đời tất cả những sở hữu, chỉ đi mình không lánh họa.

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Tôi thấy rõ điều đó. Cô cô cũng như các vị thúc thúc Lý, Đỗ, Âm, Cáp Cáp, từng tung hoành khắp bốn phương trời qua nhiều năm tháng, hẳn cũng có tạo dựng ít nhiều cơ nghiệp, gom góp số tài sản, và trên thế gian này, nếu có một bửu vật gì lọt vào mắt các vị, vật đó phải về tay các vị bằng mọi giá, các vị chiếm hữu cho kỳ được. Thì, những gì các vị tích tụ, phải có giá trị phi thường, có thể bảo các vị giàu sánh vương hầu.

Đồ Kiều Kiều mỉm cười:

- Người nói đúng ! Không mang theo mình được vật gì mà bỏ lại thì đáng tiếc quá, bởi tài sản đó là kết tinh của bao nhiêu công sức cộng với hiểm nguy, bọn ta giao của cải lại cho người khác, nhờ tìm cách chuyển vận dần dần vào cốc.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Cô cô và các vị thúc thúc ủy thác cho ai làm cái việc đó ?

Đồ Kiều Kiều thở dài:

- Hẳn người cũng biết là Thập Đại Ác Nhân không có bằng hữu trên giang hồ, cho nên ác nhân bầu bạn với ác nhân dù rằng miễn cưỡng, cũng phải chịu vậy. Chung quy, dù muốn, dù không chúng ta chỉ giao du với nhau trong vòng mười người thôi.

Tiểu Linh Ngư tỏ vẻ thông cảm:

- Tôi biết lắm, cô cô !

Đồ Kiều Kiều tiếp:

- Bởi lẽ đó, bọn ta năm người vào cốc, ủy thác tài sản cho mấy người còn lại bên ngoài đời. Còn lại năm người, chúng ta phải chọn ai đây ? Cuồng Sư Thiết Chiến thì điên điên khùng khùng, lúc lão ta nổi cơn lên thì sanh mạng của lão, lão cũng xem rẻ,

thì khi nào lão mòng đến tài sản ? Huống hồ, tài sản đó lại chẳng phải là của chính lão ? Thế là trong năm người, bỏ một còn bốn. Trong bốn đó, Bạch Khai Tâm với ngoại hiệu Tổn Nhân Bất Lợi Kỳ, là kẻ mà chẳng ai tin tưởng nổi, vả lại hắn có thù hận thâm hậu với Lý Đại Chủy. Thế là trong bốn, bỏ thêm một nữa, còn ba.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Giá như cô cô và các vị thúc thúc giao cho Ác Đồ Quỷ Hiên Viên Tam Quang, thì lại càng đại khổ !

Đồ Kiêu Kiêu phì cười:

- Cửa sông, cửa biển chưa chắc đã đủ cho tay đồ bát ngông cuồng, nói chi là tài sản của một vài người ?

Rồi bà tiếp:

- Thế là trong ba, bỏ thêm một còn hai.

Tiểu Linh Ngư nhân dịp này hỏi:

- Tại sao Ác Đồ Quỷ lấy cái tên là Tam Quang ?

Đồ Kiêu Kiêu cười nhẹ:

- Lão ta thích đồ bát, nhưng bình sanh rất ít phát tài, cho nên sau mỗi cuộc, là lão ta thua sạch sành sanh. Quang có nghĩa là trọc lóc, trụi lủi, cứ mỗi lần gầy cuộc là lão phải trụi lủi đúng ba thứ mới chịu nghỉ. Thua cho sạch trời, đánh cho đến chẳng còn một người đánh bạc tại cuộc, thua cho sạch túi, túi của lão, túi của người đóng cuộc, nếu ba thứ đó còn một thì nhất định là lão ta ngồi ỳ tại cuộc luôn mấy ngày đêm cũng chẳng sao, và đừng ai mong bỏ cuộc ngang với lão nếu chưa thực hiện đúng “tam quang”.

Bà trở lại vấn đề:

- Thoạt đầu, bọn ta định giao tài sản lại cho Mê Tử Nhân Bất Bồi Mạng Tiêu Mê Mê quán thủ tạm thời, nhưng nàng khi ẩn khi hiện, chẳng ai biết hành tung của nàng như thế nào, do đó giải pháp nhờ nàng lại bị loại luôn.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì, nghĩ:

- Nàng chui xuống đất mà trốn, các vị làm sao mà tìm ra ?

Nhưng, chàng không nói ra câu đó.

Đồ Kiêu Kiêu tiếp:

- Trong hai còn lại, bỏ một, chỉ còn một. Một nhưng mà hai, bởi họ là anh em với nhau, họ là hai anh em họ Âu Dương. Dù sao đi nữa, chúng ta cũng phải nhờ đến hai người này, bởi ngoài họ ra, thì còn ai đâu ?

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Có phải là Toán Mạng Chiếm Tiện Nghi và Ninh Tử Bất Ngật Khuy chăng ?

Đồ Kiều Kiều gật đầu:

- Phải ! Bởi suốt ngày họ cứ tính cứ toán, tay ghi chép hay búng con toán bàn, bật thành tiếng kêu lộc cóc, lách cách, cho nên họ chọn luôn cái tên Âu Dương Cốc, Âu Dương Cách. Bọn ta ủy thác tài sản lại cho họ.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Sao cô cô dám giao cho họ ! Tôi thấy hình dáng của họ, biết ngay là những người khó tin cậy nhất trần đời. Hướng chi, ngoại hiệu của họ thừa nói lên dã tâm của họ ? Mạng của họ, họ còn không tiếc hơn của cải, thì họ khi nào bảo vệ tài sản cho kẻ khác ? Tài sản của kẻ khác về tay họ, chắc chắn là họ chiếm luôn ! Mong gì họ hoàn lại, nói chi là họ chịu nhọc chuyển vận đến tận nơi cho các vị ?

Đồ Kiều Kiều mỉm cười:

- Lúc đó, tự nhiên chúng ta cũng nghĩ như người. Song bình sanh, anh em họ Âu Dương chỉ biết sợ có một người. Người này không thích chiếm tiện nghi của ai, người này bình sanh chỉ thích có mỗi một việc sát nhân ! Người này là Đổ thúc thúc của người, Huyết Thủ Đổ Sát ! Bởi thế bọn ta định ninh là chẳng bao giờ họ dám đoạt số tài sản trong đó có cả của Đổ Sát, nhưng bọn ta quên mất một điều là khi vào Ác Nhân Cốc rồi, Đổ Sát chẳng bao giờ dám trở lại giang hồ, thì anh em Âu Dương đâu có ngăn nữa ? Cả hai không ngần ngại nuốt trọn số tài sản đó.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Hai anh em họ đúng là không sợ trướng bụng lên mà chết ! Tôi thấy họ sao càng ngày càng phì phọc ra, như cái bong bóng trẻ nít phồng mồm mà thổi liên tục. Có lúc rồi họ nuốt trọn một con người chẳng chút khó khăn ! Hiện tại thì bụng họ có thể chứa một con trâu như thường.

Đồ Kiều Kiều căm hận:

- Ta ở trong Ác Nhân Cốc, chờ đợi suốt mấy năm dài, chẳng thấy chúng chuyển vận tài sản đến, mà cũng chẳng tiếp nhận được một tin tức nào do chúng gửi vào. Ta phát thệ, một ngày nào đó sẽ tìm chúng, trừng trị chúng thích đáng, mới hã giận cho !

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Sở dĩ thế, cô cô xuất cốc tìm họ !

Đồ Kiều Kiều gần từng tiếng:

- Và ta đã gặp chúng !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Anh em họ Âu Dương có liên quan gì đến anh em họ La ?

Đồ Kiều Kiều rít lên:

- La Cửu, La Tam chính là Âu Dương Cốc, Âu Dương Cách đó !

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Thảo nào mà họ chẳng có thủ đoạn cực kỳ độc hại ! Tôi đã nghi ngờ họ có một lai lịch phi thường, ngay từ phút giây đầu gặp gỡ họ. Bất quá, cả hai không giống mấy may anh em họ Âu Dương.

Đồ Kiều Kiều tiếp:

- Trong mấy năm qua, chúng cố công bào dưỡng thân thể, biến từ ốm trở thành mập mạp, ta phải nhìn nhận chúng đầy công phu lắm, mà cũng biết rành cái khoa bồi bổ, nên mới biến dạng được như thế đó. Chứ trước kia thì, chúng ốm thành như que củi, cao như thân trúc, lêu nghêu, bây giờ thì chúng hoàn toàn là hai con người khác lạ, không còn ai nhận ra chúng nữa. Chúng cũng thông minh, giảo hoạt vô cùng nên mới nghĩ được phương pháp tự cải biến như vậy đó.

Tiểu Linh Ngư vỗ tay:

- Còn phương pháp nào tuyệt diệu bằng cải biến hoàn toàn cơ thể trời sanh ? Cải biến như vậy trời cũng chẳng nhận ra họ, nói gì người phàm ?

Đồ Kiều Kiều tiếp:

- Ta tìm khắp bốn phương trời, tìm suốt mấy tháng dài không gặp chúng, mà cũng chẳng thu thập được một tin tức gì về chúng. Ta thất vọng, bực tức vô cùng. Đột nhiên ta nghe giang hồ truyền thuyết về anh em La Cửu, họ là những người vừa xuất đạo, họ gia nhập giới giang hồ chưa được bao lâu mà đã tạo những thành tích phi thường. Ta nghi ngờ ngay. Tự nhiên, ta tìm đến bọn họ La. Lần thứ nhất gặp họ, ta không tin họ là anh em Âu Dương hóa kiếp. Bởi, làm gì một con người ốm gầy, chỉ có da và xương, mà lại biến thể mập mạp như hòn núi giả được ? Huống chi, cả hai cùng biến thể như nhau ? Chẳng lẽ trên đời có cái thuật biến ốm thành mập dễ dàng, bất cứ ai dùng qua thuật đó, cũng thành công nổi ư ?

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Dù vậy, cô cô cũng chẳng bỏ qua, nên tìm cách lưu lại trong nhà anh em La Cửu tra cứu...

Đồ Kiều Kiều gật đầu:

- Ta không ngần ngại tặng nàng liễn đầu do anh em La Cửu vừa thuê một nhát dao rồi cải dạng liễn đầu đó, vào nhà chúng. Quả nhiên, ta khám phá ra, họ La hiện tại là họ Âu Dương ngày trước.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Cô cô giả mạo thì có trời mới khám phá nổi !

Đồ Kiều Kiều tiếp:

- Khám phá được điều bí mật đó rồi, ta không dám vội hạ thủ, sợ chúng trốn đi. Nếu chúng trốn một lần này nữa, thì chưa chắc gì suốt đời ta, ta tìm lại được chúng. Hơn thế, dù ta chế ngự được chúng, chắc gì chúng chịu cung khai chỗ giấu tài sản của bọn ta ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Cô cô còn định tra cứu chỗ giấu tài sản đó ! Biết được chỗ giấu rồi, cô cô mới hạ thủ.

Đồ Kiều Kiều cười nhẹ:

- Nếu không vậy thì làm sao ta có mặt trong đêm nay để giải nạn cho người đứng lúc ?

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Dù sao, cũng nhờ cô cô có ở trong nhà anh em La Cửu mấy hôm, mới giả mạo nàng đúng như thật !

Đồ Kiều Kiều mỉm cười:

- Thực ra, ta chẳng biết cái nàng điên điên, dại dại đó là Mộ Dung Cửu, bất quá ta kỳ quái cho nàng thôi, lúc rồi rảnh, ta chế biến một chiếc nạ giống gương mặt nàng, nhờ thế mà ta có sẵn vật cần thiết để dùng, chứ nếu không thì dù ta có tài thánh cũng chẳng ứng phó kịp thời, với trường hợp của người.

Tiểu Linh Ngư chớp chớp mắt mấy lượt, bỗng cười lạnh thốt:

- Cô cô chế tạo chiếc nạ đó, chỉ sợ hãn là vi rồi rảnh mà làm để giết thì giờ !

Đồ Kiều Kiều cười hì hì:

- Thế là ta có dụng ý ? Dụng ý gì chứ ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Lúc cần, cô cô hạ sát nàng luôn, để đóng vai nàng, mà anh em La Cửu thì không hề phòng bị nàng, như vậy cô cô hoạt động dễ dàng hơn.

Đồ Kiều Kiều bật cười khanh khách:

- Thông minh quá ! Tâm tư của ta chỉ có mỗi một mình người thẩu đáo thôi !

- o O o -